

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

til at skaffe så vigtige varer til landet, må det være rigtig og klog og forstandig økonomisk politik at udnytte disse muligheder.

Vi har, som jeg allerede har nævnt, disponeret over 42 500 t til eksport til Sverige og Norge til dækning af husholdningsforbruget, som det nu er forøget. Til industrielle formål, herunder fremstilling af industrivarer til eksport, skal vi anvende 75 000 t, og en vis overgangsbeholdning skal og må vi have. Sukkerhøsten kan ikke komme frem til samme tidspunkt hvert år. Man må have en lille overgangsbeholdning som en margin at disponere over, hvis det skulle trække længere ud. Det vil sige, at vi i øjeblikket kun har mellem 15 000 og 20 000 t til fri disposition af 1948s høst, og det er i virkeligheden betydeligt mindre end ønskeligt at have til den eksport, vi burde kunne præstere til Norge og Sverige. Både Norge og Sverige ønsker i øjeblikket at købe betydeligt større kvanta af os, end vi er i stand til at levere.

Ud fra de betragtninger, jeg her har nævnt, vil jeg meget fraråde at stemme for lovforslaget. Det ville være i absolut strid med genopbygningens, befolkningens og erhvervslivets interesser.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tholstrup): Jeg kan ikke sige andet end, at det skuffer mig meget, at den højtærede handelsminister tror, denne sag på forhånd er afgjort, således at han frit har kunnet disponere over den produktion af sukker, der fandt sted i 1948, til trods for at vi allerede den 20. december havde fremsat dette lovforslag, efter at det tidligere var bebudet; der var dengang, efter hvad jeg har fået oplyst, endnu ikke solgt 42 500 t, men kun 28 000 t, altså små 15 000 t mindre, end der nu ser ud til at være solgt. Altså denne henvendelse har den højtærede handelsminister siddet ganske overhørig og regnet med, at det var hans sukker, som han kunne disponere over, som han ville, så længe han er handelsminister. Det er meget beklageligt. Handelsministeren burde have taget det hensyn at have ventet med at sælge dette sukker, til han så, at der virkelig var blevet noget tilovers. Havde vi haft en anden handelsminister, f. eks. en rigtig husmoder, en jævn arbejder eller landmandskone, som hver dag selv laver mad til en stor familie og har forstand på at få husholdningspengene til at slå til og alligevel tilberede sund, nærende kost til sin familie, havde denne handelsminister brugt sin sunde fornuft og forlængst ophævet sukker-

rationeringen. Det er denne type danske husmødre, der gennem årene har bygget Danmark op. Hvor en sådan har rådet for husholdningen, er selv i de fattigste hjem ingen børn gået sultne i seng i dette århundrede. Den danske husmoder er den dygtigste husmoder i verden; hun har bedre end andre forstået at udnytte næringsmidlerne og sammensætte kosten efter økonomiske principper. Intet lands befolkning har spist så billigt som den danske og samtidig så godt og sundt. Den danske husmoder har vist den største opfindsomhed, samtidig med at hun har bevaret de gode, gamle skikke; for nogle få øre pr. portion har hun ved hjælp af forskellige grynsorter fremstillet en uendelig variation af grød, vælling o. s. v. med vand, skummetmælk eller kærnemælk og ved hjælp af havens frugter en uendelig række af bægrød og saftsukker, takket være den omstændighed, at hun til sin rådighed har haft nok af det billigste af alle næringsmidler, sukkeret. Dermed har hun også syltet og bagt som ingen anden husmoder i verden.

Jeg har selv rejst og opholdt mig i mange lande og set, hvor uøkonomisk man der bærer sig ad, eller hvor ringe resultat man har haft, fordi husmoderen i disse lande ikke nær når den danskes standard. Dette hænger sikkert sammen med den gode gamle skik, at danske unge piger kommer ud for at lære husholdning i andre hjem, før de bliver gift, noget, som ikke er så almindeligt i andre lande. Når Danmark har været i stand til på så mange områder at konkurrere på verdensmarkedet til trods for mangel på brændsel og jern, er det fordi vi i Danmark har haft let adgang til det vigtigste af alle råstoffer, nemlig mad, og fordi denne adgang har været fri for enhver husmoder undtagen i krigsårene, således at hun kunne tilrettelægge sin husholdning, som hun havde lyst og forstand til.

Det er derfor vigtigt, at dette betydningsfulde råstof i en hvilken som helst industri ikke på nogen måde bliver fordyret ad kunstig vej. Det gælder naturligvis også det industrialiserede landbrug, hvor omkostningsniveauet nu er kommet så højt op, at man hvert år er nødt til at fremsætte et lovforslag om høstpantebreve. Når jeg siger billige råstoffer, tænker jeg ikke på, at man har nedbragt prisen ad kunstig vej ved at tage husholdningspengene fra husmødrene på anden måde, på andre varer for at holde prisen kunstigt nede. Jeg tænker på den reelle pris, produktionsprisen eller verdensprisen. Det er derfor forkert, at adgangen til et sådant råstof spærres ved